

מבסוטון

עוד יום קיצי, מסריח כמו פגרי החתולים ברחוב. ובכל זאת, מיוחד – זה היה היום הזה בשנה בו הבת-שירות נדרשת לעבור לומדה על הטרדות מיניות. וזו נהייתה כמעט מסורת אצלנו בארגון, שבכל פעם שבת-השירות המתחלפת תדיר צריכה לענות על לומדה שכזו היא מקהילה סביבה מבקשי מקלט, מספרת להם על משחק מטומטם שהממשלה הכריחה אותה לשחק, מציעה להם לעזור לה, ועל הדרך עושה להם שיעורי צ'יק במיניות ובהסכמה. פתחתי את הדלת, בירכתי אותם לשלום, הכנתי קפה והתיישבתי מול השולחן. אני לא בא בשמונה למשרד, יש לי הסדר מבולבל כזה שאני יכול לענות בוקר על מיילים מהבית, ובכל לילה אני עונה על מיילים בשתיים בלילה במקום להירדם, ומתזמן לשמונה שלוש וארבע ולתשע עשרים וחמש, כדי שכולם יחשבו שאני מקיץ כל בוקר לעמל יומי ולא ידעו על הסייטים ועל העייפות ועל השיכור. אבל הבת-שירות צריכה למלא דו"ח שעות לשירות הלאומי שהציב אותה אצלנו, אז בוקר-בוקר היא נאלצת להקדים. כשנכנסתי, הלומדה כבר הייתה בעיצומה. היילמיקאל, ניצול עינויים פוסט-טראומתי ששורץ אצלנו שם כמעט כל יום, התווכח בלהט עם אריתראי אחר על אנימציה של גבר שנגע לגבר אחר בתחת במקום העבודה, והסביר לו שזו לא הטרדה אלא מעשה מגונה. התלבטתי אם להצטרף אליהם או לפתוח את הפטופ, כשבועז תורות פתח בהשתנקות את הדלת. אדום, בוכה, משתעל. ובעיקר מצחין מהרגיל.

בפעם הקודמת הם חתכו לו את הפנים. ובגדול אני בעד בועז, ולראיה – לא סתם הוא רץ היישר אלינו אחרי שריססו אותו. אבל, בגדול, בועז "דוררש כאפה", כמו שאומרים הילדים במדרחוב, ברי"ש חבשית מתגלגלת. מה שלא עשו לו – זה כי הוא הִתְחַצֵּפֵן. ולראיה, אף אחד אחר במתחם מעולם לא חטף ככה. כנראה בגלל זה אני אוהב אותו, דווקא בגלל הטמטום שלו, שהרי זה לא אומץ אלא תמימות טובה, שהרי זו לא גבורה אלא ספק-אספרגר, שהרי אפילו סנצ'ו פנצ'ו אין לו. בפעם הקודמת זה היה התור למבסוטון. כשעוברים פה הסוירים של בוקי נאה הוא אוהב לדבר על מלחמות בין עבריינים, זה מזכר, המאפיה מיפו נגד החמולה מרמלה, אבל זה סתם צהוב. בעיקרו של דבר מי ששולט במתחם זה המבסוטון, הסם הכי דפוק והכי זול והכי ממכר, שעושה את כוור-לם מבסוטים. יש שיעידו שהוא אפילו לא כזה ממכר, הרי כל התסבוכת אתו בכלל התחילה סביב עניין החימום, כי המבסוטון משמש כתחליף להוראין שהתייקר. אבל את המבסוטון לא צריך להמס לפני שמזריקים, והחבר'ה אצלנו ברחוב לא פראיירים, אם הם כבר מוציאים מצית כדי להמס את האבקה, הם כבר יחטאו את המזרק שלהם. אבל את המבסוטון לא צריך להתיר, והחברוילים כבר לא שולפים מצתים, וכששמענו לראשונה על המבסוטון, זה היה בכלל סביב מגפת הצהבת שהוא חולל, שהתפשטה בנווה-שאנן כמו שרפה בשדה

קוצים והבעירה את כל ההומלסים שהמשיכו להזריק יחד מאותו חוד המחט, הפעם מבלי לפסטר בין לבין.

מלאני מבועתת מטיילים אבל הֶרְאָגוּ בכלל לא מפריעים אותה. לגמררי, היא אומרת, יש כל מיני מובנים שונים של ביטחון. וזה שפה בישרוראל, אמרה ברררי"ש מתגלגלת של מתנדבת ניו־יורקית שבאה לתגלית ונתקעה בפלורנטיין עם החייל שתקע אותה, זה שפה בישרוראל מפחדים ממלחמה, זה אומר שאין לנו ביטחון של פיגועים, אבל בהררבה מובנים אחררים יש ביטחון. ולמשל בני־יוררק אין טילים, אבל בחצי מהעיר אי אפשר ללכת בלילה כי מישוהו יִשְׁדוּדוּתָהּ. ולפנות בכלל מסוכן בפאררקים ובררכבת בלילה. ופה בתל אביב יש רק חצי שכונה שבה מסוכן לפעמים, ובמקום להגיד תודה על זה אנחנו לגמררי מתבכיינים. ורק צריך להיות ערניות. אלוהוליסטים לפעמים מרביצים, שוברים בקבוקים. אבל המבסוטים, הם באמת אנשים קלים. אפשר לזהות אותם מקי־לור־מט־ררים דרך העויות שלהם, עויותות זו כבר מילה שלי, לא שלה. חלק מההשפעה היא שהם מפרכסים כשהם בתוך זה, מדדים, מתגרדים באוויר, מחייכים בחצי פנים, כאילו הם מיטלטלים על ספו של השבץ הכי נעים בעולם. בתיכון חלמתי על התיירות האלה מתגלית, חלמתי שאני הולך לחוף הים ומשחיל אותן, אחת־שתיים־שלוש על החוף, אבל כשאני עוצם עיניים וחולם על מלאני בלי בגדים, אני מדמיין אותה ככה, שלדית כמו הבנות ברחוב, נגררת אחרי המזרק שבידה, בהבעה של פציאליס, עם פצעי הזרקה במפשעה ובמרפקים.

יש שם בקתה כזו, ליד מרכז המחול, בדרך בגין, ליד תחנת האוטובוס של מלאני. מג"בניקים חמושים ברובים ארוכים מאבטחים אותה כל בוקר כשמגיעה המשאית המשוריינת. היא פורקת פנימה, על הדרך הראשית, 450 מנות חתומות. כל מי שרשום ברווחה של תל אביב כ"נגמל מאופיאטים" יכול לקבל שם נקודה יומית של מתאדון, אם כי בגלל ענייני מעמד, הרישום פתוח רק ללבנים. המתאדון אמור לחסום את הרצפטורים במוח שמוזהים את החומר הפעיל, משהו כזה. אני לא מבין מה פשר, אבל הבת־שירות אומרת שלפי איזה סרט סקוטי, המתאדון מבטל את היכולת להתמססל מהרואין. זה נשמע מאוד מרשים, ואני מניח שחלק מהמכורים באמת משתמשים בו בשביל זה. וכל בוקר בין תשע לאחת, 450 נגמלות ונגמלים עומדים ומחכים. תור ארוך, שקט, ממלכתי, שמסתיים ממש מימין לדלת שלנו.

ובמקום שבו תם התור, כלומר ממש לימינו, מתחיל גם תור נוסף, פחות מסובסד אבל לא פחות מהוקצע. בתור הזה, אם מתאזרים בסבלנות, אפשר להמיר את המתאדון בנתח טרי של מבסוטון, חינם אין כסף, ללא עמלה וריבית. הבדואים שמציעים את הדיל השווה־לכל־נפש הזה משתמשים במנות המדודות – עם תווית איכות ממשלתית! – כדי לרקוח את המבסוטון, שמורכב מדילול של כל מיני חומרים. זה קצת ביצה ותרנגולת בשבילי, אני לא מבין איך אם המתאדון חוסם את ההרואין הוא מרכיב את הסם שמחליף את ההרואין, אבל מילא, יש דברים נסתרים שלא נבין. לפי אגדה מקומית, המשטרה לא יכולה לעשות שום דבר נגד השורה הזאת, כי היא לא יכולה לאכוף שוק ק־תן: אם אין כסף, אי אפשר להוכיח סחר בסמים. ואכן, הבארטר הזה מתקיים כבר חודשים ארוכים באין מפריע, מאות עומדים בתור מדי בוקר, שקית תמורת שקית. בלי מזומן ובלי ביט.

בועז תורות, בכל זאת נמאס לו. חדל מסדר מקלחת-תגלחת, לכלך לעצמו את הבגדים, ויצק לו בבית-המלאכה שלידו גבישון של קמח תופח וג'ונסונס-ג'ונס-בייבי-טלק. על ראש הכובע מצחייה – שתל מצלמה נסתרת, בכיס – דחף עט-מיקרופון, ויצא את בית המלאכה היישר אל התור השני, כדי לנסות ולהפיל את הבדואים. אוי כמה שהוא מטומטם, אוי איך שהם פנצ'רו אותו. הרי כולם מכירים אותו, כל הסדרנים של התורים, גם הרוסים של המשרד רווחה, גם הסודנים של הבדואים. הם אפילו מעשנים אתו סיגריות לפעמים, כל בוקר הם אומרים לו שלום כשהוא נכנס לבית-מלאכה. ולחשוב שבמרץ הוא פשוט נעמד בתור, פשוט ככה.

הם חשבו שזה מצחיק, הסדרנים, אז הם העמידו פנים שהם לא מזהים אותו. כשהוא הגיע עם הטלק שלו לחלפנים שבקצה, והם פוררו אותו עם האצבע, הם דפקו לו מכות כאלה, שגם הכובע וגם העט הלכו קאפוט. אם הוא היה צופה בתור פעם אחת כמו שצריך, הוא היה רואה שכל המתאדונים כולם חתומים באותה השקית של משרד הרווחה, ואילו האבקה שלו נעטפה בשקית סנדוויץ' של סנו. החלפנים צעקו שהוא ניסה להפיל אותם, התפוצצו מזעם, בעטו לבטן והוציאו סכין. אבל בכל זאת, בועז הוא חבר, ובוקר בוקר הוא מעשן עם הסדרנים סיגריה. אז רגע לפני שהחלפנים חרטו בו חיוך קוסה-מחשי נוסח גלאזגו בשני הצדדים, הסדרנים הצוהלים, שהשתגעו מרוב צחוק, צעקו שהמשטרה מגיעה כדי להרגיע את הרוחות, ובעז ברח אלינו עם חתך מדמם בלחי ימין. חבשנו אותו, נתנו לו קצת עראק, וביקשנו בשבילו מהמג"בניקים כדורים נגד איידס והפטיטיס, שאמורים למנוע הדבקה כמה שעות אחרי החשיפה, על כל צרה שלא תבוא.

בסופו של דבר, האשמאי יצא מחוזק מהפרשה ואף וזה בכינוי, תורות, במלעיל כמובן. נערות ההפקר של המתחם חיבקהו בבקרים וקראו לו הגיבור שלהן מבעד לערפלי תודעתן המסוככת. כל הסדרנים שינו מסלול והקפידו שאף תור לא יעבור לידו יותר. והוא חש עצמו מלך העולם והחיים. הבולגרי הממזר, שאמר שקניית בית מלאכה בנווה-שאנן לפני שלושים שנה זו הטעות הכי גדולה שהוא עשה בחיים, שהתגאה שהוא איש חוק, התחיל להתהלך אצלנו כמו מלך הגנבים. למשל ב"ז בתמוז, כשהייתה אצלנו במשרד משלחת של חולצות כחולות, בנות שלושים שחיות בקומונה היפית, נשים זהב פרוויים, דבש ניגר, מדריכות שיושבות עם חבורה של אריתראיות במשרד ומלמדות אותן בכל יום ד' עברית, ברגישות ומקצועיות שאין בלתן. אז בועז תורות, שפתאום הרשה לעצמו להתפרץ אלינו באמצע יום, עבר ליד איזו מסעדה של חרדים, זה היה לפני חג מזור שיש רק לחרדים, נאמר עשרה בטבת, אז המזנון בבני-ברק עמד לזרוק מיני מזונות. הוא העמיס את הכול על המשאית שלו ופשוט התפרץ אלינו ככה, עם מגשי אלומיניום, לסעודת י"ז בתמוז עם כל הבנות. הן עפו עליו, זה באמת היה טעים, וכולן למדו מילים כמו פולקסס וכוסמת. אז אתמול בועז תורות הדביל הלך במדרחוב לקנות סיגריות. הוא ראה משהי במלבושי השומר הצעיר, את מעיין, שמתנדבת אצלנו לפעמים, מסיירת עם חבורה של תיכוניסטים ומסבירה להם בלהט על מעמד מבקשי המקלט בישראל. אין ויזה, יש הפרה של אמנות האו"ם, וכו' וכו' וכו'. נתחייך בועז תורות. כשמגלים שמעיין עושה כאלה דברים, הלב מתרחב. באמת עבודת קודש, והוא אומר שנים למשפחה שלו שמה שצריך לעשות זה להכניס את כולם לעבודה, לניקיונות, לחקלאות, במקום למרר להם את החיים. אבל מה

– מעייני לא חייכה בחזרה. חייך שוב, והיא התעלמה. לא מכבד ולא מכובד. עמד שם עשר דקות, הקשיב, התעניין, למד על אמנת האו"ם לפליטים וחיכה שיסתיים הסיור. כשהקבוצה התפזרה, בועז תורות ניגש להגיד לה שלום ולדרוש שמעתה והלאה תיתן כבוד, שלא תתעלם ממנו, חצופה. "זנאי", היא צרחה על הבועז המתקרב, "עוף מכאן, ואל תסתכל על אף אישה ככה בחיים", "אני אתלוש לך את הזין", "אל תחייך אליי כאילו אני אחת הזונות שלך", ותוך כדי, היא ריססה לו בפלפל את הפנים. איזו מהתלה. הסדרנים טיפלו בו, נתנו לו מים. מעיין בטח תתנצל ברביעי הבא על הטעות בזיהוי. אבל אלינו הוא בא כדי לבקש מגבונים לחים, כי כשהפנים שלו בערו, ברח לו קקי בתחתונים.